

TEKLİFİNİZLE
İLGİLENMİYORUM
BAŞAR BAŞARIR

2. BASKI

2014 YUNUS NADİ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

çağdaş

BAŞAR BAŞARIR
TEKLİFİNİZLE
İLGİLENMİYORUM

Can Çağdaş

Teklifinizle İlgilenmiyorum, Başar Başarır

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

2. basım: Nisan 2023, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Editör: Faruk Duman

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6065-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

BAŞAR BAŞARIR
TEKLİFİNİZLE
İLGİLENMİYORUM

ÖYKÜ

♥can

Başar Başarır'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

*Bize Umut Gerek (2012-2003): Düzenboz, Çıktığınız Hevesle İniniz,
Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri, 2014*

*Havaalanında Satılmayan Kitaplar (2000-1992): Nedir Hayat?,
Eski Şehrin Ayazı, Kent Kitabı, 2015*

Sibob: Bir Türkçe Romansı, 2017

Dolunay İki Gece Sürer, 2021

BAŞAR BAŞARIR, 1970'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Londra'da City University Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 1995 yılından itibaren televizyon yayıncılığı alanında çalışıyor. 2004 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2014 yılında ise Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazandı. Yayımlanmış öykü kitapları: *Kent Kitabı* (1992), *Eski Şehrin Ayazı* (1996), *Nedir Hayat* (2000), *Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri* (2003), *Çıktığınız Hevesle İniniz* (2004), *Düzenboz* (2012), *Teklifinizle İlgilenmiyorum* (2013). Yazarın ilk romanı *Sibop* 2017'de *Dolunay İki Gece Sürer* 2021'de yayımlandı.

Deniz Yüce Başarır, Işıl Özgüner, Aybek Korugan, İlhami Algör, Altay Yüceyaltırık, Tonguç Sülün, Akın Kurt, Cem Akış ve Eda Günay'a teşekkürler.

Okuyup üfledikleri için...

İçindekiler

Seher	13
Müzedeki Çocuk	27
Teklifinizle İlgilenmiyorum	41
Fotofiniş	65
Drakula	83
Yuh Deveci	91
Distolcüler	105
Anam Ateş Babam Kor	141
Hangi Şeyler?	157

SEHER

— Bir ilişkinin en tehlikeli dönemi üçüncü ve yedinci yıllardır. Orayı geçtin mi tamam.

Gene bilmiş bilmiş anlatıyor Gülten. Öğlen yemeğinde beni esir aldı. Rüzgârlı alışveriş merkezinin en havalı, en modalı mekânındayız. Pahalı saatini takmış, ama sağ bileğine takmış. Çünkü sol bileğindeki saat izi halkasını gururla taşıyor. Teknede ne kadar bronzlaştığının kanıtı o. Kalkıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dayanışma halindeyiz – sözde. Bir tür kader ortaklığı var aramızda. “İşkilli büzük dingilder” kardeşliği. Kocalarımız (Tarık ve Cüneyt) bir süredir aynı sinyalleri veriyor. Çok tehlikeli sinyaller: Geç gelmeler, sürekli şehir dışına yatmalı-kalmalı iş gezileri, ıslak saçlar, çürükler, çizikler, lekeler, kıçını devirip uyumalar. Arama geçmişini sıfırlanmış, bütün mesajları silinmiş, tuş kilidi şifresi değiştirilmiş bir telefon kadar şüphe uyandıran başka bir şey olabilir mi? Kırk yaşının üzerindeki evli kadınlar adına cevap veriyoruz: Olamaz!

— Karar ver. Üç mü, yedi mi?

Hiç zorlanmadan yanıtıyor Gülten:

— Sevgiliysen üç, evliysen yedi.

Yeni yaptırdığı dolgularıyla yüzü yalбыr yalбыr, bir ay parçası gibi parlıyor. Ona “Senin adın artık Gülten değil

Ayten olsun” demek istiyorum. Demiyorum. Ama yerçekimi diye bir şey var Gülten. Kartal kalkar, etler sarkar. Kestir, biçtir, askıya aldır... Nereye kadar?

Sürekli üzerindeki dekolte elbiseyi çekiştiriyor. Başkalarına nasıl göründüğünü unutamayan bir organizma. İçinde rahat edemiyorsan giyme kardeşim şu elbiseyi, giyme! Zorla mı giydireyorlar sana? Bunu da söylemiyorum arkadaşşıma.

Demek yedinci yıl sakat ha. Gizli saklı hiçbir şeyin kalmadığı. İlginç olmaktan çıktığın dönem. Tensel çekimin hududu. Dikkat! Bu noktadan sonra tehlikeli bölgeye geçiyorsunuz! Zamanda bir zamanaşımı çizgisi. Siz artık kardeşsiniz. Sizi iki kardeş ilan ediyoruz. Başkalarını öpebilirsiniz!

Biz Cüneyt’le kaçınıcı yıldayız? On üç. On üç nasıldı Ayten? Pardon, Gülten? Çok sakat mı?

— Bana bak Seher. Gözünü dört aç, bunlar kesin bir haltlar karıştırıyorlar.

Karıştırıyorlar tabii. Otomobil fuarına gittikleri o cumartesi ne oldu sanıyorsun? Yeşilköy’deki fenerli otelde bindikleri o motorlar ne yapımıydı sence. Rus? Ukrayna? Macar? Demirperde yırtılınca kıymıklar bizim elimize battı. İkimiz de biliyoruz. Bildiğimizi de biliyoruz. İtiraf etmek hiç zor değil. Sadece imkânsız.

Ne gözümü açacağım be Gülten, adam ortadan kayboldu. Üç haftadır hayır, haber yok. Kocam Cüneyt gitti gelmez, uçtu konmaz.

Gülten, hadiseyi çözmüş kadınların o can sıkıcı güveniyle, edalı edalı anlatıyor. Bana detaylı bir brifing veriyor. Konumuz “erkeklerin o küçük aklı nasıl çalışır”:

Eskiden de sadece üç şey önemliymiş erkekler için: At, avrat, silah. Ya şimdi? Araba, icraat, saat. Gördüğüm gibi değişen hiçbir şey yokmuş asırlardır. Merkezde bel altı bölgeler dururmuş her daim. Kadınlar da aldatırmuş

ama aldatan kadınlar aslında babalarını beğenmeyen kadınlarmış. Zaten kadınlar yatmak için öncelikle bir sebep ararmış, erkeklerse sadece bir yer. Eğer bir adam bir kadına arabanın kapısını açıyorsa ya araba yeniymiş ya da kadın. Atlar dört ayaklıymış, arabalar dört tekerlekli. Ölenle ölünmezmiş, yedi üçe bölünmezmiş.

Sakin sakın anlatırken birden krize giriyor Gülten, sesindeki dalgalanma gözyaşlarının nemli esintisini müjdeliyor:

— Yıllarca Tarık denen o pezevenğin bütün çulsuzluğunun acısını ben çektim. Şimdi beni bir kenara fırlatıp yerime bir “*trophy wife*” alamaz!

Öyle bir alır ki. Gülten depresyonda falan değil. Adepta duvara çarpmış. Kariyerinin sonuna gelmiş bir futbolcu gibi kenara çekilip meydanı takımdaki genç yeteneklere bırakma düşüncesi, yüzünden bir karaltı gibi geçiyor.

Ben nasılım? *Mojito*'mdan kalın bir yudum çekiyorum.

— Gizli sevişenin aşikâr çocuğu olur be Gülten, nasılsa çıkar kokusu yakında, illaki bir hata yapacak Tarık Beyimiz, takma kafanı bu işlere, boş yere üzme kendini.

Hemen kendini topluyor. Sağa sola bakınıyor. Küçük krizini yakalayan oldu mu diye endişeleniyor havalı Magirus. Sonra bana 9/11 olaylarında ayvayı yiyen şu talihsiz çapkının hikâyesini anlatıyor:

New York'ta bir adam varmış. Her sabah saat yedide işe gidiyorum diye evden çıkar, metroya atlayıp doğru sevgilisinin evine... Orada bir sabah postası sevişir, ateşini söndürür, sonra gerçekten de işe gidirmiş. Ama bu sabah ziyaretleri yüzünden de ofisinin bulunduğu Dünya Ticaret Merkezi Kuleleri'ne ancak saat dokuz buçuğa doğru ulaşabilirmiş.

9/11 sabahı hayatın en talihsiz gününe uyanıyor gariban. Ya da en talihsisine. Her zamanki gibi evden çıkı-

yor, metroya biniyor, ofisi yerine aşk yuvasına gidiyor. Saat tam 8.46'da, yani onlar henüz yataktayken, kuzey kulesine ilk uçak çarpıyor. Faciayı duyan adamın karısı telaşla telefona sarılıp delirmiş bir halde kocasını arıyor. Hesapta adam işte ya. Tam da uçağın vurduğu kulede. Bizimki saf saf açıp "Uçak mı? Kaza mı? Çıldırдың mı sen sevgilim, olağandışı bir şey yok, şu anda masamdayım ve her şey yolunda" diyor. Sonuçta, çapkın koca sevgilisinin koynundan çıkıp doğruca mahkemeye gidiyor ve boşanıyor. Hem boşanıyor, hem rezil oluyor, hem de her şeyini kaybediyor. Bahtsız bedevi.

Gülten, aynısı kendi başına gelse nasıl hissedeceğini, Tarık'a neler yapacağını, onu nasıl rezil kepaze edeceğini detaylarıyla tarif ediyor.

Aldatılmak? Mmmm, bu öfke.

Aldatılmak ve herkesin bunu bilmesi? Ooooo, bu öldürme arzusu. İntikam talebi. Bütün malvarlığını alıp, donuna kadar soyup kapının önüne koyma planları. Savaş. İntikam.

Onu dinlerken, aslında sadece kendimi düşünüyorum. Cüneyt sıvıştığından beri tam olarak ne hissettiğimi bulmaya çalışıyorum.

Kırgınlık?

Kızgınlık?

Endişe?

Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki Gülten'le yemek bana iyi gelmiyor. Yanından kalkıp eve geldiğimden beri belim, dişim ve başım ağrıyor.

Çocuklarımın babası üç haftadır eve uğramıyor. Sarırım bir otelde kalıyor. Sarayın tepesine dikilen o İsviçre otelinde. Aramıyor. Ben de onu aramıyorum. Canım kimseyle konuşmak istemiyor. Telefonundaki arama geçmişinin gözü çöksün. Bana ne.

Üç haftadır yokuz birbirimize. Kapıyı vurdu çıktı, bir daha geri dönmedi ahmak. Anlamayacağımı, anlayamayacağımı sandı. Yakalanınca da kaçtı. Yüzlemeye hiç gelemez benim kocam. Tam bir Cüneyt işe. Cün cün Cüneyt. Kaçiverir.

Onu uyarmıştım. Önce tatlı tatlı. Sonra sert sert, net net. “Yapma” demiştim. “Orda burada, öyle önüne gelenle yatma Cüneyt.”

Çocuklar uyudu. Şimdi bu balkonda kendimleyim. Boşlukla aramda demirden korkuluklar. Yarı belime kadar. Sözde beni engelleyen, koruyan, korkutan korkuluklar. Bir zıplamayla tepesine çıktığım. Bir ip cambazı gibi dengemi buluyorum. Özgürlük hoşuma gidiyor. İnsanlar yükseklikten korkmaz. İçlerinde kabaran aşağıya atlama arzusundan korkar.

Cüneyt, ah Cüneyt! Sanki farkında değildim. Bir kadın anlar. Çünkü yaptığını gizlemeye çalışan bir erkekte çeşitli değişiklikler olur. İşaretler ortaya çıkar. Hatasını bilen bünye aslında kendini ele vermek istemektedir. Bir yandan da yakalanıp yakalanmadığını merak eder. Katilin cinayet mahalline geri gelmesi gibi. Bu işaretlerin üzerini örtmeye çalışırken de daha çok açık verir. Karısından gizli bir halt eden erkek kafasının üstünde atom gülü şeklinde bir bomba bulutuyla dolaşmaktadır artık. Ve bir kadın o bulutu hemen hisseder. Cüneyt’in bulutunu bir kilometreden görebilirdiniz.

Şart mıydı sekretere, asistana, stajyere değdirmek? Hem “sekreterini düzen, klavyenin başına kendi otururdu” hani? Kendi mi yazıyor şimdi mektuplarını koskoca Cüneyt Derman?

Balkondan gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar. Yaşım geçti ama hâlâ yıldızları görebiliyorum. Yaşadığımız gökdelenin tepesinden şehir çok çirkin. Bip bip eden, anlamsızca yanıp sönen binlerce ışık. Şuursuz yerleşim. Kafası bozuk ahali.

Sakin sakın kumandanın kırmızı düğmesine basıyorum. Susun, hepiniz susun lütfen. Ne halin varsa gör Cüneyt. Öpsün seni Zeki Müren. Küçük adımlarla balkona doğruyum... Bir sıçrayışta korkulukların tepesindeyim. En dengeli halimde. En güvenli. En ben. Yüzüme çarpan rüzgârın tatlı nefesinde nenemin kokusunu buluyorum. Kollarımı iki yana açıp Abdurrahman Efendi'nin çatısına doğru bırakıyorum gövdemi. Biliyor musunuz, ben Seher'im.

Başar Başarır, cümlesi açık, kalemi tutuksuz yazarlardan. Türkçeyi gündelik dilin tüm alanlarına uzanacak, tüm renkleri kapsayacak biçimde kullanıyor. Bu nedenle, aklınıza gelebilecek her kesimden insan, bütün zenginliği ve civıltısıyla yer alıyor bu öykülerde. Teklifinizle İlgilenmiyorum, yaşamın insanı köşeye sıkıştırdığı, onun canını yaktığı her parçasına başkaldırıyor. İçerdiği mizaha, taşkın zekâsına ve akıcılığına bayılacaksınız.

#karamizah #ilişki #işhayatı #şehir #davetsizmisafir

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [t](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-4045-5

9 789750 760655